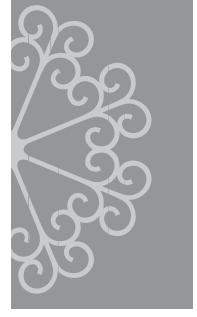

בית מדרש

354

בשבילי הפרשה

פרשת נשא תשע"ט

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	8:16
Brooklyn, NY	8:09
Chicago, IL	8:06
Johannesburg, S. Africa	5:05
Lakewood/Deal, NJ	8:09
London, UK	9:03
Los Angeles, CA	7:47
Manchester, UK	9:20
Monsey, NY	8:12
Montreal, Quebec	8:26
Passaic, NJ	8:11
Toronto, Ontario	8:42
Yerushalayim	7:10
Zurich, Switzerland	9:05

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

נשא ברכת כהנים

אנו נוהגים לענות ברוך הא וברוך שמו בשמיעת שם ה' בחזרת השי"צ. ולא כשומעים השם בנשיאת כפים. ועל פירוש קל"ד וקכ"ח יאמר ב"ה וב"ש כמו שאמרו בס' קל"ד סעיף ה' דילפינו מדכתיב כי שם ה' אקרא וכו'. (ועל שטור בשם הראש עוד טעם דלא גרע מצדיק שאמרו בו זכר צדיק לברכה, וכן במ"ב קל"ד כ"ב.) ומובא בפמ"ג קל"ד א"א י"ה (מיהו גם שם בס' קל"ד לענין חזרת השי"צ מבוואר במעשה רב מ"ג וכתר ראש כ"ו שלא יענה ב"ה וב"ש, וכתבו שיש טעמים בנגלה ובנסתר. וע"ע שעה"צ קל"ד כ"ד שהביא טעם מעשה רב הל"ל.)

ובחסופות לגר"ז עמ' תשכ"ו כתב דאין לענות ב"ה וב"ש בל"כ, וכ"כ בא"מ או"ח ח"ג י"ז. ולכא' יש להוסיף דבלא"ה כתב בתה"ל קל"ד ג' בדעת הגר"ז דרק על ברכה עונים אמן כלשון השי"ע שם ולא בכל הזכרת השם, וכ"כ במקור חיים שם, ודלא כערוה"ש שם סק"י. (וע"ש בערוה"ש שהביא ראיה כיון שלמד הטור מדכתיב במשה כי שם ה' אקרא, ושם לא היה בברכה. ולכא' כמו"כ ראיה מטעם השני כמו בצדיק דכתיב זכר צדיק לברכה.) ולדבריהם בל"כ א"צ לומר ב"ה וב"ש כיון דאין כאן ברוך אתה, אך לכא' מ"מ אין הפסד. ועל גר"א לענין חזרת השי"ע דוקא לא יענה, ושם אולי טעמו משום דיבור בחזרת השי"ע או מחשש שלא ישמע המשך השמו"ע, ויש לעיין אי שייך זה בנ"כ.

ויש מקום לומר דחשש הג"ל שלא ישמע המשך י"כ שייך באומר ב"ה וב"ש על ברכת הכהן ולא באומר על ברכת השי"ע. וכן שמעתי על גדול א' שהיה אומר על ברכת השי"ע ולא על ברכת הכהן.)

(ויש לעיין לפי הפירוש לכא' יענה אמן גם על ברכת השי"ע. ואולי מודה הפירוש דצריך איזה ברכה אלא ס"ל דדי בברכה שמברכים את בני"א אף שאין אומר ברוך אתה.)

ולכא' בברכה שאומרים אשר קדשנו בקדושתו של אהרן בודאי יאמרו ב"ה וב"ש כמו בחזרת השי"ע. ועל אג"מ או"ח ח"ג י"ז לחוש לבבלול הדעת.)

(ועל קנה בשם ח"ב ג' לענין לענות ב"ה וב"ש כשחבירו מוציאו בברכה, מה שכתב המהר"ם שייך במכתב עת ליישב מנהג העולם ושלא ראה לרבותיו מוחיזים בזה בשעת ברכת תקיעת שופר. ומובא גם בשב"ח ח"ז כ"ו ב' ועל אג"מ או"ח ח"א סוס"י צ"ח וחד"ע ע"ד ס"ל אם אמר ב"ה וב"ש חוזר ומברך.)

(ובעיקר ענין ב"ה וב"ש, המבואר בשו"ע קל"ד ה', המנהג כששומע קידוש מאחד, ואין יוצא עמו, שאין אומר ב"ה וב"ש, וכמו שנוהגים הציבור לענין ברכות השחר וחזרת השי"ע. וצ"ע אמאי לא נהגו כן בקידוש כנ"ל, וכן בשומע שהכל או אשר יצר מחבירו, וצ"ע. וביורת כי בחזרת השי"ע כן אומרים, דלא כחז"א וגר"ז, אף שיש נידון, ובעלמא אין אומרים אף דפשוט שיאמר. שו"ר משנה"ל ח"ג ט"ז דלא נהגו בברכות הנהיגו מחשש בזמן שיוצא בו חיוב.)

דברי רבותינו

על נפש מת לא יבוא (ו, ו)

הקשה מרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצוק"ל: מצד אחד רואים אנו כי נזיר מגיע בשלשים ימי נזיר תו עד למדרגת הנבואה, כמו שמש"כ ביר בעל הטורים את סיבת האיסור "על נפש מת לא יבוא" - לומר לך שאם תשרה עליו שכינה מחמת נזרו, שלא יאמרו שהוא דורש אל המתים, ע"כ. הרי שיכול הנזיר לזכות להשראת השכינה.

מאידך, אם נטמא הנזיר באמצע ימי נזירותו, עליו להביא גם קרבן חטאת "על שציער עצמו מן היין" (רש"י שם יא), הרי שנחשבת לו הנזירות לחטא. וצ"ב כיצד מתיישבת סתירה זו בין זכיותו למעלת הנבואה, לבין "המצער עצמו מן היין" שנקרא "חוטא".

וביאר מרן רה"י זצ"ל: זוהי כוחה של "קבלה". הקבלה העצמית הופכת פרקי זמן

דברי הימים

אני רוצה להרבות תורה בישראל!

שאיפתו הטהורה של מרן ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצוק"ל להרבות תורה לא ידעה גבול. גם בהיותו ראש הישיבה הגדר לה בארץ ובעולם, חפץ לבו להקים עוד 'מקום תורה'.

בשאיפתו זו בדק מקום אחר מקום האם מתאים להגשמת חזונו. בשנת תשנ"ח הציע ר' מאיר ברכפלד ז"ל לתת שטח להקמת ישיבה בשכונה החדשה 'אחוזת ברכפלד' שהוקמה אז במודיעין עילית. מרן רה"י קיבל בהתלהבות את המקום ומיד ניגש למלאכה. ראשית הוצ' בו קרוואנים במקום ומרן זצ"ל פתח בו כולל אברכים שיהווה בסיס לישיבה. מיד לאחר מכן, בשאיפתו הגדולה, לא המתין

לחטיבה אחת שיש בה רציפות. מי שאינו שותה יין מכח קבלה עצמית של נזירות משתיית יין, כאשר הוא עומד ברציפות זו, טמון בכך כוח רוחני עצום שיכול להביאו עד למעלת הנבואה. לעומת זאת, הנמנע סתם משתיית יין נקרא חוטא, משום "לא דיך מה שאסרה לך התורה אלא שאתה מבקש לאסור עליך דברים אחרים (ירושל' מי נדרים ט,א).

כך הדבר גם לגבי תענית, שאף לגביה דרשו חז"ל מנזיר (תענית יא). שמחד גיסא היושב בתענית נקרא "קדוש", ומאידך גיסא נקרא "חוטא". והיינו, שסתם מי שאינו אוכל יום אחד, פירוש הדבר שהוא לא אוכל שעה ועוד שעה ועוד שעה וכו', - והוא נקרא "חוטא".

אבל כאשר אדם מקבל על עצמו תענית, הרי שהתענה 'יום שלם' ברציפות, והריהו "קדוש".

"קבלה" היא הכח המאחד את הזמנים ומעניקה להם את מעלתם הרוחנית.

מרן זצ"ל לתחילתו של זמן חדש ובט"ז בסיון שלח קבוצה של 17 בחורים ופתח את ישיבת "מיר ברכפלד".

מרן זצ"ל גייס את כל מצו וכוחותיו להקמת הישיבה והחל לדאוג לרישום שיעור א'. לשם כך ערך כנסים לראשי ישיבות קטנות בירושלים ובבני ברק, שם דיבר בלהט על חזונו להקים ישיבה מפוארת שממנה תצא תורה. בתוך דבריו אמר בלהט: הרי אתם יודעים שב"ה לא חסרה לי ישיבה ולא חסרים לי תלמידים, וכוחות אין לי. מדוע א"כ אני פותח עוד ישיבה? משום שאני רוצה להרבות תורה בישראל! אני מבקש מכל אחד מכם לסייע לי בזה.

דבריו הכנים והנכוחים עשו רושם עמוק על ראשי הישיבות והם שלחו ממיטב תלמידיהם לישיבה החדשה. כך נפתח שיעור א' עם 45 בחורים מצויינים, וכך הוקמה הישיבה המעטיירה "מיר ברכפלד".

הרבה למדתי מרבותי ומחברי יותר מהם וענין תלמידי ר"ע

ונראה בהקדם דהנה אי' בעירונין נ"ד על רב ותלמיד, ומנין שצריך להראות לו פנים וברש"י שלומדין לתת טעם בדבריו, ולא יאמר כן שמעתי הבן הטעם מעצמך. [וכ"ה ברש"י יבמות קי"ז א' אם הרב מסביר לו פנים מחכים ואם לאו אינו מחכים] ויש להבין מהו הלשון להראות לו פנים, והא ד' חז"ל קיימו שצריך ללמדו לתת טעם וכד' רש"י.

ונראה דהנה בסנהדרין איתא ונדייניה במעלי שבתא, ונגמר דינו בחד דשבתא, מינשו טעמייהו, ליכא דאינשי אינשי וברש"י שם ואע"פ שברור לו ליסוד, הטעם נשכח מליבו, ולכתוב, וברש"י ליבא דאינשי לא כתבו, ונראה ההבנה בזה, דענין סברא וטעם הרי זהו הרגשת הלב, וע"כ הסברא קיימת כל זמן שהינו מרגיש, ומשעבר זמן קצר ושוב אינו מרגיש, כי לבא דאינשי אינשי, שוב אין הסברא עמו וגם אין עצה לכתבו הסברא, ומשום דסברא דהוי ענין שבלב ואי אפשר לכתבו, ומשום דליבא דאינשי לא כתבו.

ומעתה יש להמשיך דא"כ איך אפשר ללמד סברא, והא זה הרגש הלב ואינו כדבר הניתן מיד ליד, אכן ע"י שמסביר לו פנים ומאיר לו פנים, יכול התלמיד לחוש את הרגשת הרב, ועוד יותר יש להוסיף, דע"כ הו"א דהרב אומר לתלמיד הטעם הבן מעצמך, כ' משלמדנו שהטעם הינו הרגשת הלב, הרי ל"ש ללמדו זה.

ואדרבא דאופן להבין זה שירגיש מעצמו, וזהו שחידשו חז"ל שאינו כן, ואדרבא מסירת הרב לתלמיד הינו ללמדו סברא, ושידע איך להבין, וע"כ חייב להראות לו פנים. [ויש להבין מה שמצינו בכ"מ ענין שמוש תלמידי חכמים דהוא לענין סברא וטעם ויעו' ברש"י בכ"מ (וכן בברכות מ"ז ובב"מ ל"ג ובמגילה כ"ח) והוא מעין כל הנ"ל].

ויש להמשיך ולהבין, מה שלמדונו רבותינו במעלת ההתבטלות לדברי תורה ולרבו. [וכמש"א

דמה דאי' הלשון בחז"ל בתלמידי ר"ע דהיתה עיניהם צרה בתורתם של זה, והיינו, שלא הכירו שלמדו זה מזה.

והנה באמת יש להבין דהרי ז"פ דכל מה שנאמר בתלמיד ורב, ל"ש בשני חברים, וכדוגמת מש"א בחז"ל דהמלמד בן חברו כאילו ילדו לא נאמר רק בתלמיד ורב [והרי באמת רק גבי' בני אהרן נאמר על משה כאילו ילדו, ולא נאמר כן לגבי אהרן עצמו] וגם סדר מסורת התורה משה קיבל תורה וכו', דכ"א קיבל מרבו וסדר מסורת התורה משה קיבל תורה וכו', נאמר ברב ותלמיד בלבד, וגם ברור דמה דאיתא כל מלאכות שעושה עבד לרבו עושה תלמיד לרב, לא קאי רק גבי' תלמיד, ולא לגבי חברים הלומדים זה עם זה. וגם מש"א אם הרב דומה למלאך ה' צבקות יבקשו תורה מפיהו, ואם לאו אל יבקשו פשוט דלא קאי אחר, וכן ענין שימוש ת"ח לא מצינו בחברים. וביותר ענין שצריך להתבטל לרבו [ויבו' להלן] אינו גבי' חבר.

ופשוט דענין רב הרי הוא כאילו מוליד לתלמיד ולתורתו, וכמש"א הגאון רי"א וינטרויב זצ"ל בשם הגר"א ז"ל בפי' על תיקו"ז דבני תשע מידות קאי גם ברב ותלמיד, [וע"כ יש לרב לפתוח במילי דבדיחותא, והוי זה דומיא דאיש וכו']. ובפשוט הענין דהרב מקנה לתלמידו "מושגים" חדשים והשגות חדשות, (ומטו משמיה דאמו"ר זצ"ל שאמר לתלמיד שא"ל שאינו מבין וא"ל, שעליך לרומם את ההשגה, והן הדברים) וכ"ז ל"ש ללימוד בין חברים.

ובפשוט נראה שעיקר ענין מחברי יותר מהם, הוא ע"ש שהרי לכ"א מישראל, יש לו את חלקו בתורה, וע"כ כשלומד אחד עם חברו הרי מקבל הוא ממנו ויודע את חלק חברו בתורה, ונמצא דשאני רב ותלמיד, שהנו מעמיד את ה"גברא" של התלמיד, ואילו "מחברי" ענינו שמקבל ד"ת זה מזה, ומעתה יש להעמיד נכון מהו דרכי הלימוד של "מחברי" יותר מהם.

אחר יום קבלת התורה, יש לשוב ולהתחזק בקניני תורה, והנה לימוד התורה בישיבות בזמנינו, הוא מעין מש"א בחז"ל הרבה למדתי מרבותי ומחברי יותר מהם, שאופן הלימוד המצוי הוא הלימוד בחבורה, והחברים לומדים זה מזה, והנה קנין – תורה בזה הוא מד"א באבות פ"ו דיבוק חברים (לכמה גירסאות) והנה יש להגדיר מהו מהלך הלימוד מחבר.

והנה גבי תלמידי ר"ע אי' ביבמות ס"ב שמתו בפרק אחד על שלא נהגו כבוד זה בזה, ויעי' במהרש"א שזהו על שם כבוד התורה, וכ"ח במהר"ל בח"א שם. והנה מלשון חז"ל לא נראה שכביכול לא נהגו כבוד בת"ח שבדור, ונראה שהי' שלמים בענין כבוד תלמיד – חכם, ורק שלא נהגו כבוד זה בזה, ומה פי' הענין.

ונראה דאי' באבות בפ"א יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך, ובפ"ד אי' כבוד חברך כמורא רבך, ובפשוט (וכן אי' במהר"ל) דבפ"א איירינן בכבוד חברו בסתם ומענין כבוד הבריות, ואילו ענין כבוד חברך כמורא רבך, הוי בכבוד חבר ת"ח. ונראה הביאור במש"א כבוד חברך כמורא רבך עפ"י מש"א ברש"י ס"פ בשלח שהבי' מד' חז"ל מקור לזה כמו אהרן שאמר משה בי אדני כלאם, והרי אהרן גדול ממנו ועשאו כרבו, ונראה מזה דמכיון שאהרן למד תורה ממשה נהג בו כבוד ועשאו כרבו, וזה עצם ד' חז"ל כבוד חברך כמורא רבך, דמצד התורה שלמד ממנו, הרי חייב לנהוג בו כבוד כמורא רבו. והנה הרי כן נראה מד' הגמ' ב"מ ל"ג ת"ח שבבבל עומדין זה בפני זה וקורעין זה על זה, כדין תלמיד לרב שהיו יושבים בביהמ"ד ולמדן זה מזה. [והנה כנראה דמשה ואהרן לא חשובים כרב ותלמיד, וכמש"כ ברש"י הנ"ל שאהרן גדול ממנו, וכמש"א ברש"י שמות שהיו שקולים, אכן כיון דסו"ס למד ממנו, הרי קאי עליו חיוב כבוד – חברו כרבו, וכנ"ל]. ובדומה לזה שמעתי בשם אאמו"ר זצ"ל, ופירש

ויש להוסיף עוד, דהנה כן אי' בסוף פסחים היושבים לפני ה', זה המכיר מקום חבירו בבית המדרש, ונראה ענין ה"מכיר" דהפירוש שהנו מעריך ומוקיר את חברו, [וכמו שמצינו לא תכירו פנים במשפט, וכן גבי' רות למה זה מצאתי חן בעיניך להכירני ואנכי נכריה]. ומהנראה שענין זה לא הוא רק משום חיוב כבוד שחייב לנהוג בחבירו, אלא שכך באופן זה יוכל ללמוד ולהשיג מחבירו. כ"ז דרכי הקנין ב"מחברי יותר מהם".

ויש לסיים בדברי חיזוק בענין לימוד מחבירו, הנה אי' בסוטה מ"ט א' שני תלמידי חכמים הדרים בעיר אחת המהלכים ואין ביניהם ד"ת ראויים לשרף באש, ושם אי' שני ת"ח שאינם נוחים בהלכה זה לזה, אחד מת ואחד גולה, וברש"י שם שלא הי' להם דעת להיות מלמדן זה את זה, ולמדן זה מזה, ובפשוט מבואר דכ"ז הוא משום שלא למדו זה מזה [וזה דוגמת מש"א בסנהדרין ס"ח מה שאמר ר"א הגדול לרבי עקיבא שלך קשה מכלם שלבך פתוח כאולם ואילו שמשתני היית לומד תורה הרבה] והרי"ז חיזוק גדול ללמוד מחברים.

הערה: בענין ענוה, כבר הבאנו שע"י ענוה זוכים לתורה, והרי מצינו גם דהנה רבי הוא שזכה ללמד תורה שבע"פ, והרי נאמר גבי' רבי משמת רבי בטלה ענוה, וכן ריב"ז שהעמיד יבנה וחכמיה, וזכה שנודעו תקנותיו, והרי אמר הלל על ריב"ז, יכנס הקטן (שהקטין עצמו) שהוא אב לחכמים ואב לדורות. וכבר נודעו ד' הרוח – חיים לאבות שאם יזכה האדם לדרגת ענוה כמשה רבנו, יזכה גם למדריגת התורה של משה רבינו.

אחיו, וברעה"ט, כשני חברים הנושאים ונותנים בדברי תורה, ומלשון פניהם איש אל אחיו יש ללמוד שצורת הלימוד הוא ע"י "איש אל אחיו", וכנ"ל. והנה בחת"ס על התורה לפ' בחוקותי כ' על הפסוק ונתתי שלום בארץ דקאי אד"מ, ופירש דמכין שלר"א יש חלק מיוחד בתורה, הרי רק ע"י שלום ביניהם יוכלו כלם לידע את חלק כלם.

והנה גבי' חברים לא מצינו ענין של התבטלות, אכן יש לידע שהנה נאמר גבי' הלל שהלכה כמותן שנחין ועלובין ושונים דבריהם ודברי ב"ש ולא עוד אלא שמקדימים דברי ב"ש לדבריהם, ושם בחז"ל שכל המשפיל עצמו הקב"ה מגביהו. ומהנראה שמלבד ענין שדברי תורה הולכים אל מקום נמוך, הנה יש ענין נוסף, שכן אדם כל ענינו בדברים שחידש ובתורת עצמו, ולא עוד, אכן לא כן הנהגת העניו שמישים עצמו כמי שאינו, וע"כ הנו לומד גם תורת חבירו, ואם בכ"ז מסיק הוא כדבריו ולא כדברי חבירו, הרי סברא שהלכה כמותו.

והנה בס' שם הגדולים אי' שהיו ג' גדולי הדור שרצו לחבר מעין ספר שולחן ערוך, אכן הב"י זכה לכן משום ענוותנותו היתירה, ושמעתי שהמעין בס' בית יוסף יראה איך שהולך ומביא סברת החולקים ודן ומיישב דבריהם באריכות. ואח"כ מסיק בקצרה ונראה שלא כדבריהם. וג"ז כעין הנהגת בית הלל שמקדימין ד' חבריהם לדבריהם.

ויש ללמוד מזה גם שכדי ללמוד ולשמוע לסברת חברו, הרי העניו שאין סברת עצמו חשובה כ"כ הוא שיכול ללמוד סברא מחברו, ונמצא שאפי' שלא מצינו ענין התבטלות לחברו, אכן ראוי להתחזק במעלת הענוה. שבזה יבין סברת חבירו.

מרון הרי"ז זצ"ל על הגר"ל מאלין זצ"ל שעיקר כחו הי' שיכול להתבטל לתורה של רבותיו, והרי זהו גם מש"א בב"ק כ' א' לכו תשמש לי, ויעוי' בהקדמה לס' שערי יושר שפירש דברי הגמ' שצריך התלמיד לידע ולהכיר במעלת וכח הרב, דבלא"ח לא ילמוד ממנו, וזה הפי' לכו תשמש לי שזה מורה שמכיר מעלתו, אכן באמת נ' יותר לבאר דע"י תשמש לי הרי בטל הוא לרבו וגדול ענין ההתבטלות, וגם יעוי' בגמ' ב"מ פ"ח דר' זירא כי סליק לארעא דישאל התענה מאה תעניות שישכח תלמוד בבלי שלא יטרידו, וכ"נ דזה יסייע לו להתבטל לרבותיו ויש להוסיף עוד, דהנה נאמר על אליעזר עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו, והרי ענין זקן ביתו ומושל בכל אשר לו איתא בחז"ל דקאי על מעלות רוחניות שיש לאליעזר, ונ' דגם "עבדו" זה מעלתו בתורה שהתבטל כעבד לאברהם].

וענין ההתבטלות, כי בלא"ה לא יצטרף לסברת רבו, כאשר רואים נכוחה את התבטלות מרון הגר"ב זצ"ל לסברת רבו, ובזה זכה לירד לעומק דבריהם והיינו דבזה שיתבטל ירגיש את הרגשת הרב.

אכן כ"ז הרי ברב ותלמיד, ומהו סוד הקנין של "מחברי יותר מהם" ונראה שזהו מש"א באבות דיבוק חברים, והיינו שע"י שיהי' קשור לחברו יוכל להרגיש ולהבין את התורה שזכה לה חבירו, וזה עצם משמעות הלשון "ומחברי יותר מהם". והנה אי' בזוהר פ' תשא בימיו של רשב"י אהבת רוח ונפש היתה ביניהם, [כך בדורו של רשב"י היו סתרי תורה בגלוי, שהי' ר"ש אומר כל החברים שאינם אוהבים זא"ז עושה פגם בתורה]. והרי באמת אי' בקרא גבי' הכרובים ופניהם איש אל

כוס תנחומים

הרב צבי חשין שליט"א

יושב שבעה על אחיו

הרב שלמה זלמן חשין זצ"ל

מגדולי וחשובי תלמידי הישיבה

הננו שולחים את תנחומינו

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

Uplifted by the Nesi'im

Harav Hagaon Elimelech Reznik Shlita

Parashas Nasso contains the *parashah* of the *korbanos hanesi'im*, which is a truly amazing *parashah*, one that is actually the longest *perek* in the whole Torah – 89 *pesukim*. The Torah details the offerings that each *nasi* brought for the *chanukas hamizbei'ach*, specifying each aspect of the *korban*: the *ke'aras kesef* and the *mizrak* with the *menachos* in them, the *kaf achas asarah zahav* full of *ketores*; the *olah*, the *chattas*, the *shelamim*; the *par*, the *ayil*, the *keves*, and so on – for each *nasi* again.

The Ramban explains that the reason these offerings were repeated in detail was in order to give honor to each *nasi* individually. I'd like to highlight several points that we can learn from the *parashah* of the *korbanos hanesi'im*.

First, this *parashah* is really the end of a long story, one that began when Klal Yisrael were asked to donate materials to the Mishkan. The Torah tells us, in Parashas Vayakhel, that Klal Yisrael brought all of the necessary materials, and that the *nesi'im* brought the *avnei shoham* and the *avnei milu'im*: וְהִנְשָׂאִם הַבְּיָאוּ אֶת אֲבָגֵי הַשֶּׁהָם וְאֶת אֲבָגֵי הַמַּלְאִים לְאִפְרָד וְלַחֶסֶן.

Rashi there notes that the *nesi'im* donated last to the Mishkan, but gave the first offering during the *chanukas hamizbei'ach*. He cites the famous Midrash that relates that when Klal Yisrael were asked for donations to the Mishkan, the *nesi'im* said they would wait until after Klal Yisrael finished bringing their donations and would then fill in what was missing. But then, when Klal Yisrael brought everything and all that was left for the *nesi'im* to bring were the *avnei shoham* and *avnei milu'im*, and the Torah writes the word *nesi'im* without a *yud* – וְהִנְשָׂאִם – to indicate that they had been somewhat lazy. Distressed over their inability to make a significant donation to the Mishkan, the *nesi'im* decided to be the first ones to offer *korbanos* at the time of the *chanukas hamizbei'ach*.

For those offerings, the *nesi'im* merited tremendous *kavod*. The *korbanos* of the *nesi'im* served as the inauguration for the entire Mishkan, and these *korbanos* were immortalized in the longest *parashah* in the Torah, with each detail of each *nasi's korban* specified. Furthermore, not only

were their *korbanos* accepted, but they were allowed, as a *horas shaah*, to bring voluntary offerings of *ketores* and *chattas*, which usually cannot be brought as a *nedavah*.

What was the impetus for this exceptional offering? The impetus was the *nefilah* they experienced at the time of the donations to the Mishkan, when they failed to demonstrate *zerizus*.

When a person experiences a *nefilah*, he has two options for moving forward rather than giving in to despair. He could say, "Okay, I had a *nefilah*, let me get over it and get back on my feet." That is certainly commendable. But he could also decide to utilize his *nefilah* as a springboard to propel himself to a new level of *avodas Hashem*, one that he would never have attained were it not for the *nefilah*.

Had the *nesi'im* not been lazy and lost the *yud* from their name in Parashas Vayakhel, they would not have been spurred to show exceptional *zerizus* in bringing the *korbanos* of Parashas Nasso.

R' Tzaddok, in *Tzidkas Hatzaddik* (151), talks about using darkness as an impetus for growth. Indeed, on the *passuk* in *Michah*: כִּי נִפְלֵתִי קָמְתִי בְּיָמֵי אֶשֶׁב בְּחֹשֶׁךְ ה' אֵרָא לִי אֶלְמֹלָא נִפְלֵתִי לֹא קָמְתִי, *Midrash Tehillim* states: אֶלְמֹלָא יִשְׁבְּתִי בְּחֹשֶׁךְ לֹא הָיָה אֵרָא לִי.

The meaning of the *passuk* is not that I arose *even though* I fell, or that it is possible to see light again *even though* there is darkness, but rather that without the *nefilah* and the darkness I would not have merited to rise and see light the way I subsequently did. In that sense, a *nefilah* is actually an opportunity to *shteig*.

R' Tzaddok cites the Gemara's *drashah* that the word וְהִנְשָׂאִם means not only *nesi'im*, but also "clouds." What connection is there between the two? He explains that when the sky is cloudy, the day seems dark and gloomy. But what's the purpose of that darkness? To bring the rain, which causes everything to grow. The clouds, then, are a catalyst for growth.

This, he says, is the meaning of the *passuk* we say every day in *Pesukei D'zimra*: המכסה שמים בעבים המכין לארץ מטר. When Hakadosh Baruch Hu covers the sky with clouds, we see darkness, but we need that darkness in order for the rain to come.

That is one message of the *parashah* of the *korbanos hanesi'im*: that a person is *zocheh* to light because of their prior *nefilah*.

Treated as Equals

Another message from this *parashah* relates to respecting other people and guarding their *kavod*. Why, ask many Rishonim, did the Torah have to repeat the *parashah* of the *korbanos hanesi'im* twelve times? The Ramban answers that had the Torah written that Nachshon ben Aminadav brought such-and-such an offering on the first day, and then merely stated that all of the other *nesi'im* did the same on their respective days, that would have been an affront to the *kavod* of the other *nesi'im*, since Nachshon would have received slightly more *kavod* than the other eleven. Consequently, the Torah did not want to single out one *nasi* over the others, and it therefore accorded the identical honor to all of them.

From the Ramban's answer we can learn how to be *mechabed* people, especially when they are part of a group. For instance, one of the hardest parts of hosting a *simchah* is making each guest feel respected and appreciated. Often, people come in groups to wish *mazel tov* to the *baal simchah*, and one fellow gets a big "*shalom aleichem*" with a heartfelt "I'm so happy you came," while the next person gets nothing more than a perfunctory handshake. The challenge is to relate to each guest as though he's the *only* guest.

Not at Another's Expense

A third lesson we can learn from the *korbanos hanesi'im* has to do with the fact that all of the *nesi'im* brought exactly the same offering: the same items, the same number, the same weight. The Midrash observes:

מלמד שנדבו מעצמן כולן שוה ולא הקריב אחד מהן יותר על חברו, שאלו הקריב אחד מהן יותר על חברו, לא היה אחד מהן דוחה את השבת, אמר להם המקום אתם חלקתם כבוד אחד לחברו, ואני חולק לכם כבוד.

Had any of the *nesi'im* brought an offering that was the slightest bit different or better than that of the others, says the Midrash, their *korbanos* would not have overridden Shabbos.

Although the *nesi'im* decided together to bring their offerings, human nature is such that each person has a need to stand out and be recognized. Otherwise, he's just an ordinary person, and what makes him different from everyone else? Each of the *nesi'im* could have been tempted to outdo the others: "He's bringing a bowl that weighs 130, maybe I'll bring a bowl that weighs 131. Or, instead of the *kaf achas asarah zahav*, I'll bring one that's 10.5 *zahav*. And maybe another ram, or another sheep."

The Midrash also notes that although the *korbanos* were identical, the *kavonos* behind each of them were different, and each *nasi* had a completely different calculation of why he gave this precise amount. Nachshon ben Aminadav, the *nasi* of Yehuda, made extensive calculations regarding the concept of *malchus*, while Yissachar's calculations related

to Torah. The Midrash describes at length how each *nasi* arrived at his personal calculations.

Each *nasi* certainly could have found justification for bringing an offering that was slightly bigger or better than those of his counterparts and earning more *kavod* than the others as a result. But that would have shown that he did not care enough about the *kavod* of his friends.

Notice that we are not, *chas v'shalom*, talking about belittling anyone or making them feel bad – we're talking only about one person receiving a bit more honor than his peers. In this case, the *nesi'im* were making *cheshbonos* of what was right for them in their personal *avodas Hashem*, and yet each of them nevertheless made a point of ensuring that his own offering was no different than that of any of the others so as not to cause a discrepancy in the amount of *kavod* accorded to any of the *nesi'im*.

In the end, the *nesi'im* merited an astounding reward: their *korban* overrode the prohibitions of Shabbos, and they were able to bring their offerings on consecutive days, without interruption.

Some of the *meforshim* explain that the offerings of the *nesi'im* were considered on the level of a *korban tzibbur*, which overrides Shabbos, rather than a *korban yachid*, which does not. Although technically their offerings were in the category of *korban yachid*, because they acted like a *tzibbur*, insisting on doing everything the same way so that no one would receive more *kavod* than the others, they enjoyed the advantage of a *tzibbur* in that they were allowed to bring their *korbanos* on Shabbos.

We might have assumed that a *nasi* who decided to forgo an extra *hiddur* in his offering for the sake of maintaining equality between the *nesi'im* was losing out on the opportunity to make his offering unique. In truth, however, this Midrash is teaching that on the contrary, the *korbanos* of the *nesi'im* were *more* pleasing to Hakadosh Baruch Hu because they were identical and brought in the manner of a *tzibbur*, rather than as individual, varied offerings. And because the *nesi'im* had each been concerned for the *kavod* of the others, Hakadosh Baruch Hu accorded them tremendous *kavod* by allowing their offerings to override Shabbos.

I witnessed this concept in action one Succos. For some reason, the *aravos* available in *chutz laaretz* are much nicer and more *mehudar* than the *aravos* sold in Eretz Yisrael. Here in Eretz Yisrael, the *aravos* last about a day, and the next day they wither and the leaves start to fall off. Nowadays, you can buy *aravos* from *chutz laaretz* here, but years ago those weren't so available, so I always arranged for someone to send me *aravos*. One year, someone in shul saw my *aravos* and asked me if I could get the same ones for him, so the next year I arranged to have extra *aravos* sent for him as well.

Later, I asked him if he had used them, and he told me that in the end he had not. "I thought to myself that if I come into shul with my beautiful *aravos* and walk around with them during the *Hoshanos*, everyone else will look at them and feel that theirs are inferior. I would like to have a *hiddur* in my *dalet minim*, but not on someone else's *cheshbon*."

The source of this type of behavior is in the above Midrash. Yes, we want to make our *avodas Hashem* special, but not at the expense of the *kavod* of another Yid.

Gut Shabbos!